

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Y.B., narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: JUDr. Pavel Sadílek, advokát, Stará cesta 425, 331 01 Plasy,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 23.4.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2019, č.j. OAM-196/LE-BA02-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Pavlu Sadílkovi se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 9.294,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci rozsudku na účet č. 724242339/0800, VS 17 81 2019.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 23.4.2019** a jejím doplněním ze dne 7.5.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2019 č.j. OAM-196/LE-BA02-BA04-PS-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 3.7.2019. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského. Zdejší soud usnesením ze dne 25.4.2019 č.j. 17A 81/2019-15 žalobci ustanovil zástupcem advokáta JUDr. Pavla Sadílka, se sídlem Stará cesta 425, 331 01 Plasy.
2. V podané žalobě se žalobce odvolal na své vyjádření, které učinil do protokolu dne 9.3.2019 a současně nenavrhoval žádné důkazy. Pouze poukázal na skutečnost, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost nahrazení zajištění v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) zvláštním opatřením dle § 47 odst. 1 zákona o azylu, když tuto možnost zcela vyloučil. Žalobce měl, za to, že zabezpečení jeho účasti v řízení o udělení mezinárodní ochrany lze zajistit uložením zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Zároveň byl ochoten připojit písemný slib, že se na vyzvání dostaví k soudu, policejnímu orgánu nebo jinému správnímu orgánu, a že se bude zdržovat na konkrétní adrese, kterou by dodatečně upřesnil. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*).
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 18.3.2019 č.j. OAM-196/LE-BA02-BA04-PS-2019** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 3.7.2019. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 15.3.2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky (dále jen **ČR**), přičemž byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR ze dne 9.3.2019 č.j. KRPA-99939-15/ČJ-2019-000022-ZZC zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 9.3.2019 byla při pobytové kontrole prováděné OPKPE Praha kontrolována totožnost žalobce, který se nachází v evidenci nežádoucích osob (dále jen **ENO**) s platností od 24.1.2019 do 24.2.2020 z důvodu správního vyhoštění vedeného pod č.j. KRPA-21041-18/ČJ-2019-000022. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv povolení k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním; byl proto zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění.
V protokolu o vyjádření žalobce mimo jiné uvedl, že do ČR přicestoval naposledy v říjnu 2018 za účelem práce, neboť zde již před 6 nebo 7 lety pracoval, a od té doby nevystoupal, protože na to neměl peníze. Dodal, že práci našel. Nemá doklady, protože mu byly ukradeny, a krádež ohlásil. Nevystoupal, protože se snažil získat peníze, ale nikdo mu nepomohl, tak zde zůstal. Pokračoval, že byl odkázán na nějakou organizaci, dostal na ni kontakt, ale ztratil ho. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je rozvedený a má 2 dcery žijící na Ukrajině, s nimiž byl v kontaktu přes telefon, který mu byl rovněž odcizen. Na Ukrajině žije ještě jeho matka, otec a bratr, v Evropské unii (dále jen **EU**) nikoho nemá. Dle jeho slov má v ČR dluh, chce zde pracovat a vyřídit si potřebné dokumenty.

Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a z toho důvodu byl dne 9.3.2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že neplní zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.

Žalovaný posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal až po 4 měsících od jeho příjezdu do ČR až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplynulo přitom naprosto nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením pro nelegální pobyt v ČR a umístěním do ZZC, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. S ohledem na uvedené měl správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z postupu žalobce je zároveň dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle §47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Závěrem žalovaný konstatoval, že v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu a s ohledem na shora uvedené je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do 3.7.2019.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.5.2019** uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Vyjádřil přesvědčení o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalobce dle informací poskytnutých Policií ČR na základě spolupráce mezi orgány byl rozhodnutím ze dne 9.3.2019 č.j. KRPA-21041-18/ČJ-2019-000022 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 9.3.2019 při pobytové kontrole prováděné OKPE Praha, byla kontrolována totožnost žalobce, který se prokázal náhradním cestovním dokladem z Ukrajiny. Následně bylo zjištěno, že pobývá na území ČR neoprávněně, rozhodnutím OPKPE č.j. KRPA-21041-18/ČJ-2019-000022 mu bylo uloženo správní vyhoštění od 24.1.2019 do 24.2.2020. Toto správní vyhoštění však nerespektoval a nadále na území ČR pobýval neoprávněně. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního i soudního rozhodnutí o vyhoštění. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že zcela ignoroval své zákonné povinnosti spojené s vyhoštěním. Správní orgán má za to, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve poté, kdy mu

bylo uloženo správní i soudní vyhoštění a po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. V rámci správního řízení vedeného OPKPE Praha sdělil, že se na Ukrajinu chce vrátit, má tam rodinu, ale nechce jít do války. Z postupu žalobce vyplývá, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z takového jednání žalovaný vyvodil účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobce, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí na str. 3 - 4. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 10. 10. 2016 č.j. 7 Azs 185/2016-23). Následně žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 14.7.2017 č.j. 4 Azs 105/2017-24 a konstatoval, že přezkoumatelným způsobem uvedl skutečnosti, které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou naplněny kumulativně tři podmínky, a to: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v ZZC, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkačského rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce je nesporné, že žádost o mezinárodní ochranu podal až po zahájení správního řízení o vyhoštění a po svém zajištění a umístění do ZZC, svou žádost o mezinárodní ochranu tak podal až v okamžiku, kdy se již nacházel v seznamu ENO na dobu 1 roku, z důvodu správního vyhoštění. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což je v případě žalobce dáno. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný měl za to, že všechny tři podmínky v případě žalobce jsou naplněny a nesporně je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 18.3.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 13.5.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 18.3.2019 žalobci předáno dne 20.3.2019.
6. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen

správní orgán). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu**: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců 3), nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
9. Podle **§ 46a odst. 5 zákona o azylu**: *„Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.“*
10. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
11. Předně soud uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu fakt vtělení § 47 zákona o azylu do zmíněného právního předpisu na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění.“* Tento základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanovil: *„V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“*. V odst. 3 písm. d) pak tentýž článek přijímací směrnice mezi případy, ve kterých lze žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění: *„... mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení; ...“* Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat eurokonformně.

12. Zvláštním opatřením se podle **§ 47 odst. 1 zákona o azylu**: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
13. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice.
14. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 9.3.2019 byla při pobytové kontrole prováděné OPKPE Praha kontrolována jeho totožnost, kdy se prokázal náhradním cestovním dokladem Ukrajiny, a následně bylo zjištěno, že se žalobce nachází v ENO s platností od 24.1.2019 do 24.2.2020 z důvodu správního vyhoštění vedeného pod č.j. KRPA-21041-18/ČJ-2019-000022. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv povolení k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti. Dále soud uvádí, že žalobce byl rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy (15.3.2019), když byl zadržen policií, následně zajištěn a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění.
15. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že vědomě nerespektoval právní řád ČR i jemu uložené povinnosti, ale také jeho zcela účelové jednání, kdy se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států EU, a tak mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
16. Soud dále k výše uvedené námitce poznamenal, že žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, jelikož žalobce vědomě nerespektoval právní řád ČR a jemu uložené povinnosti. Žalovaný dospěl k přesvědčení, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ZZC pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany v prostoru EU dříve. Současně nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.

Na základě těchto skutečností shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil.

17. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016, č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správním řízením mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ Závěrem tedy soud dospěl k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít, jelikož zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem proto soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
20. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem JUDr. Pavel Sadílek, advokát, se sídlem Stará cesta 425, 331 01 Plasy; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 31.5.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále mu náleží náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem zn. WV Tiguan, RZ ..., z Plas do Balkové a zpět za účelem porady s klientem dne 7.5.2019 - základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**), činí 287,- Kč (tj. 70 km x 4,10 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí 194 Kč (tj. 8,4 l/100km x 33,10 Kč/l x 0,7), tedy celkem 481,- Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený na cestě podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce čtyř půl hodin činí celkem 400,- Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.613,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 9.294,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 724242339/0800, VS 17812019, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu

v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 27. května 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně